

Sententias

ROČNÍK 3 / ČÍSLO 4 / ŘÍJEN 2021

E-ZIN / ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

Petr H. Křivánek
Autor knihy
Križe mého středo-věku

Jaroslav Hartman
Autor bestselleru
Spiknutí bohů

J. B. Zmek
Finalista literární soutěže
Velká cena Talent Pro ART

TALENT
PRO
ART

Sententias

Jan Hartman: Cizinka ve tvojí zemi
(Novela na pokračování)

Kapitola čtvrtá: Úžasňákovi

Když na druhý den kolem osmé ráno Alžběta nesměle nahlédla do obývacího pokoje, zastihla všechny právě u snídani. Na jídelním stole už byly nachystány konvice s kávou, skleněný džbán s pomerančovým džusem, ošatka s pečivem, mléko, med, ovesné vločky, dezertní talířek se šunkou a plátkovým sýrem a v nerezovém hrnci s horkou vodou se pomalu napařovaly párky. Laura všem právě nandávala z pánvičky smažená vejčka, když si jí všimla a zarazila se. Ostatní se podívali jejím směrem. I Kaiser pod stolem našponoval uši.

Alžběta měla na sobě opět bílý froté župan a dlaní si zakrývala spodní polovinu obličeje. „Co se to tady děje? Kdo jste? Kde to jsem?“

Každý ihned strnul. Mirek se pomalu postavil. „Panebože Betty, znovu už ne. To nemůže bejt pravda...“

„A mám vás!“ Alžběta si odkryla ústa, kterými se smála od ucha k uchu, a sundala si župan, pod nímž měla oblečeny domácí šatičky béžové barvy. „Měli jste se vidět. Co máme dnes ke snídani?“

Po pěti vteřinách hrobového ticha se ozval první přidušený smích. Lukáš ještě zrychleně oddychoval. „Bože, to byl ale blbej fór.“ Lambert se řehtal tak, že se za břicho popadal. „Jedna nula, mami.“ Lauře taky škubaly koutky. „Jseš hrozná, máti.“

A Mirek si ohromeně pomalu sedal. „To vůbec nebylo vtipný, Betty,“ zahučel napůl rozmrzele. Očividně se ještě nerozhodl, jestli má rvát vzteky nebo smíchy. A ten vnitřní boj byl na něm jasně znát. „Budu na tebe žalovat doktoru Satoranskému.“

„Naopak, tati,“ dovolil si oponovat Lambert vesele, „bylo to hodně, hodně, opravdu hodně vtipný.“

Alžběta si proklestila cestičku mezi zdí a stolem ke své židli. Ale zastavila se nad manželem. „Tak už se nezlob.“ A nečekaně ho políbila na čelo a pohládila. Potom se teprve usadila.

A tímto důvěrným gestem ho totálně odzbrojila. Včera večer to byl on, kdo hrál prim. Nemohl si nevšimnout, jak okouzleně po něm Alžběta

pokukuje, když si myslí, že ji nevidí. Byl zvyklý na to, že ženám jeho tmavý mužný šarm imponuje. V dvaadevadesátém vydržela Alžběta dělat drahoty asi dvacet čtyři hodin, než ji poprvé dostal do postele. A nyní je jí devatenáct znovu. *Proč by se teď měla chovat jinak?* Musel sice připustit, že už na spáncích začíná nenápadně šedivět, ale nic ze svého umění svádět ženy neztratil. Včera postupoval skoro jako podle příručky: ukázat starost a podporu, demonstrovat svou sílu... a potom zbořit poslední zbytky její ostražitosti humorem. A to líbání u jeho pracovny... Mistrovská práce. Jenomže ona na poslední chvíli ucukla. *Proč? Co jsem udělal špatně?* Mirek si velice dobře uvědomoval, že pokud neodvede její pozornost láskou, bude mít problém. *Och Betty, je toho ještě tolik, čemu nerozumíš. A tím se stáváš nebezpečnou.* Nakonec se jí starostlivě zeptal: „Jak ses vyspala, drahá?“

Zaváhala. *Mám mu říct, že jsem ještě ve dvě hodiny po půlnoci zírala do stropu? Že jsem se bála usnout ze strachu, že do rána zase všechno zapomenu? A když už jsem konečně zabrala, zdály se mi o něm dost divoké erotické sny?* „Vyspala jsem se dobře,“ zalhala až podezřele přesvědčivě. „Děkuji.“

Lukáš si nacpal plnou pusou vajíček a otázal se: „Pamatuješ si, kdy jsem se narodil?“

Všichni zmlkli a viseli jí na rtech.

Nalila si do šálku černou kávu a schválně se pomalu napila, aby je nechala ještě chvílku v nejistotě. „18. srpna 1994. Neztratila jsem *krátkodobou* paměť.“

Napětí v místnosti trochu polevilo.

„Co bys dneska chtěla dělat, mami?“ zeptala se Laura a ovesné vločky ve své misce si zalila mlékem.

Alžběta si vzpomněla na Lambertova včerejší slova. „Ráda bych si prohlédla nějaká rodinná alba, pokud je máme. Prý jsme docela sportovně založená rodinka. A protože jsem se doposud nenaučila plavat, ráda bych viděla samu sebe, jak se potápím s kyslíkovou bombou.“

Mirek už zase nahodil ten svůj lišácký pohled. „Nechci se nijak vychloubat, ale ke sportu jsem tě přivedl já. Naučil jsem tě plavat, lyžovat i řídit auto.“

Vykulila na něj oči. „Já mám řidičák?“ *Škoda že jsem se tou dokladovkou neprohrabovala trochu déle.*

„Nejenom řidičák,“ polkl svoje sousto Lukáš. „A je vlastně dobře, že jsi s tím teď začala, protože až si uděláš exkurzi do garáže, mohlo by to s tebou švihnout. Koupila sis takový babský autíčko *Nissan Micra*. Má nemožnou červenou barvu. To v garáži nepřehlídneš, neboj.“

„Na co si stěžuješ?“ dobírala si ho Laura zvesela. „Koš se špinavým prádlem se do něj přece vejde.“

„Počkat,“ zarazil se Lukáš najednou. „Prádlo sis brala ve čtvrtek. Řekni mi prosím tě, žes ho stihla vyprat, než jsi ztratila paměť?“

Laura do bratra pod stolem kopla. „To bylo velice netaktní, Luky.“

Ale Alžběta se usmála. „Na tvém místě bych se modlila. Zatím jsem si naši pračku prohlídla jen zběžně, ale moji starou tatramatku nepřipomíná ani náhodou.“

Mirek se taky uculoval. „Tatramatky jsme tehdy měli skoro všichni. Koupil jsem ti taky jednu z vánočních prémie. Pamatuju, jak nám vždycky při ždímání vymlátila všechny kachličky v koupelně.“

Alžběta se zasnila. „Škoda, že si to nepamatuju já. Laura mi včera říkala, že jsme měli být někde ve Strašnicích. To bylo tam?“

Mirek se napil džusu. „Ani zdaleka. Asi měsíc od seznámení jsme si našli prťavou garsonku na Hájích. Myslím, že neměla ani 20 m². Ale byla to těžká romantika. Do roka jsme byli svoji, a až když se nám následující léto narodil tady Luky, našli jsme si 3+1 ve Strašnicích. Ale vlastně máš recht. Tatramatka se stěhovala s námi.“

Alžběta by za tyhle vzpomínky vyměnila svoji nesmrtelnou duši. *Muselo to být nejkrásnější období v mém životě. Můj velký okouzující manžel v malinkatém bytě, řvoucí mimino v kolébce – a já pro ně vařím, peru a uklízím. O tomhle jsem snila odmalička.* Nejsmutnější na tom bylo, že se jí toho všeho opravdu podařilo dosáhnout. Jen si to nepamatovala. „A sem jsme se přestěhovali kdy?“ zeptala se pak.

Mirek krátce zapřemýšlel. „Tento dům jsme si postavili svépomocí. Začali jsme krátce po Lambertově narození a kolaudovali někdy po povodních. Dva dva.“

Už ty jejich kódy a zkratky prokoukla. „2002 byly nějaké povodně?“

„Já ti to pak vygooglím,“ slíbil Lambert. „To budeš čumět.“

„Vy...co?“

„Ach jo.“ Chlapec protočil svoje panenky. „Vyhledám na internetovém vyhledávací Google. Už doufám chápeš výhody jazyka 21. století, mami.“

Nechápala. Tak škaredé slovo jako *vygooglit* rozhodně nikdy nepoužije. Na to si mateřského jazyka až příliš vážila. „Co dovolené? Kde všude jsme byli a co všechno jsme tam dělali?“

Mirek najednou tlesknul dlaní o dlaň. „Děkujeme Lauře za výbornou snídani. A jako vyjádření svýho vděku se chlapi postarají o nádobí. A pak si povinně promítneme fotky z dovolených, co vy na to?“

Lukáš se neochotně zvednul od stolu a polohlasně zadrmolil něco jako: „To raději rezavým drátem do oka.“

Ale Mirek měl uši všude. „Říkal jsi něco?“

Jeho nejstarší syn zasunul židli a nevinně zamrkal. „Že se už moc těším.“

A to už vstával i Lambert. „A tati, mezi ty chlapy, co se postarají o nádobí, můžeme počítat i tebe?“

Mirek si zkřížil ruce na prsou a laskavě se zamračil. „Zkus si tipnout, synu.“

„Aha.“ Lambert zklamání hrál jen na oko, protože jeho otec s ním nešpásoval moc často. „Lekce číslo jedna: demokracie v rodičovství nefunguje, co?“ A začal sklízet nádobí.

Mirek na něj šibalsky mrkl. „Chytřej kluk.“

Alžběta celou dobu jen mlčky naslouchala a tetelila se štěstím. Oběma rukama objala svůj šálek s kávou a napila se. „Úplně zírám, jak ti zobou z ruky, drahý manželi,“ prohlásila pak hrdě.

„Přirozená autorita,“ pokrčil jen rameny s hranou skromností. „S tím už nic neudělám.“

„Chlap vychovávající své děti je nesmírně sexy.“ Vtom si skousla spodní ret. Nemohla uvěřit tomu, že to vyslovila nahlas. *Úplně se v jeho přítomnosti přestávám ovládat.*

A mám tě, jako by řekl svým šelmovským pohledem. Důvěrně se k ní na židli naklonil. „To jiskření mezi námi už nemůžeme dál ignorovat, Betty.“

„Jiskření? To musí být tvůj kardiostimulátor. Nech si ho opravit. Muži nad pětáctýřicet to budou mít určitě zdarma.“

Snažil se tvářit smrtelně vážně, ale moc se mu to nedařilo. „Přivádíš mě k šílenství. Večer tě hodlám zachránit před znásilněním.“

„Jo? A jak bys to chtěl provést?“

„Snadno. Ukecám tě.“

A Alžběta vyprskla smíchy.

Kolem zrovna procházela Laura se sklenicí džusu v rukou. „No to je hnus, velebnosti,“ parodovala známou repliku z jedné české komedie. „Až se

stanu první prezidentkou Český republiky, postavím sex mezi rodiči mimo zákon.“ V rozporu se svými slovy se však spokojeně usmívala.

Alžběta ji vyprovázela pohledem. „Ona si snad myslí, že bych se klidně vyspala s někým, koho znám jediný den.“

„Před třiaadvaceti lety jsi to udělala. Jsi velmi, velmi zkažená holka.“

Najednou byla červená jako sovětská vlajka. *Já s ním hupsla do postele už následující den? Cože? Vždyť to mi vůbec není podobné!* „Musel jsi mě zkazit ty.“ Raději vstala od stolu. „Jdeme na ty diapozitivy.“

„Tohle řekni před dětma a smíchy zboří celej barák.“

Po manželově poslední poznámce jen raději mlčky seděla na gauči a zvědavě sledovala Lamberta, jak ze supermoderního futuristického foťáku vytahuje takovou malinkatou kartičku a opatrně ji vkládá někam do televize. Ostatní členové rodiny se roztrousili do půlkruhu, někteří do křesel, jiní na koberec. Kaiser se uvelebil u Lukáše a položil mu svou hlavu do klína. Mirek se posadil vedle Alžběty a zcela automaticky ji objal jednou rukou kolem ramen. Tep se jí zase trochu zrychlil. A protože se dotýkali boky, hned to zaregistroval. „Jsi v pořádku, Betty?“ zeptal se jí trochu zlomyslně. „Celá se jenom chvěješ.“

Ty prevíte. Moc dobře víš proč. „Jen se těším na ty snímky,“ zpražila ho.

„Slibuju, že budou... vzrušující.“

Za to poslední slovo ho téměř nenáviděla. Jen na sucho polkla.

A k jejímu překvapení byl monitor televize najednou plný jejich fotek z dovolených. Lambert něco namačkal na dálkovém ovladači a zpustila se automatická prezentace.

„Můžu si skočit na záchod?“ zkusil se z toho ještě na poslední chvíli vykroutit Lukáš.

„Jen pokud se nechceš dožít dvaadvacátých narozenin, synu,“ varoval ho Mirek napůl žertem. „Díváme se na to kvůli mamince.“

A Laura si taky přidala svoji trošku do mlýna. „Na netu jsem četla dobrou hlášku: *Bud'te hodný na svý děti, protože vám jednou budou vybírat domov důchodců.*“

Mirek se na ni nevěřicně zadíval a pronesl: „Už chápu, proč některý zvířata požírají svoje mladý.“

„Bud'te ticho,“ obořil se Lambert, když si všiml matčina skelného pohledu. Alžběta s otevřenou pusou sledovala samu sebe, jak v lyžařské kombinéze mává do objektivu na nějakém zasněženém svahu.

Komentáře se ujal Mirek: „Zell am See, Rakousko, zima 2014.“

Na ostatních snímcích skotačil Lukáš na snowboardu, Laura elegantně sjížděla na lyžích slalom a Mirek s Lambertem stavěli sněhuláka.

Další set fotek: „Pískovcový skály v Českém Ráji, podzim 2013. Lambert je jen na prvních dvou snímcích, pak si zlomil nohu. Celou dobu nás potom fotil.“

Alžběta po jmenovaném střelila vyděšeným pohledem. „Je to pravda?“ chtěla vědět.

Chlapec rozpačitě sklopil zrak. „Moje chyba. Nedával jsem pozor, kam šlapu.“

Fotky ukazovaly čtyřčlennou rodinku, jak profesionálně leze na skálu. Alžběta první, dole pod ní Lukáš s Laurou a Mirek je jistil zespodu.

To přece nemůžu být já. Vždyť tam vypadám, jako že vím, co dělám. Jak to že jsem si tu nohu nezlomila já?

„Hurghada, Egypt, léto ten samej rok...“

Ted' pro změnu Alžběta na rychlém sledu snímků pozorovala samu sebe, jak si na nějaké lodi obléká neopren, ploutve a potápěčskou masku. Tlakovou bombu už měla na sobě. A tři jiní potápěči na ni čekali ve vodě. Mirek, Lukáš a Laura.

Zamračila se. „Kde je Lambert? To nás zase fotil?“

Najednou se všude rozhostilo nepříjemné ticho.

Alžbětě z toho přejel po zádech mráz. „Ptám se znovu: kde je Lambert? Proč ho tam nikde nevidím?“

Lukáš si začal dlaní hladit svůj zátylek a pak řekl polohlasem: „Byl ve špitále. Den předem si na vodních lyžích rozbil hlavu... To tam pak můžeš vidět taky...“

A její oči se okamžitě naplnily slzami. „A já jsem se potom šla v klidu potápět?“ Hlas se jí třásl. Nesebrala odvahu se na svého nejmladšího syna podívat. *Co jsem to za matku? Co jsem to za ČLOVĚKA?*

Mirek svou ruku z jejích ramen opatrně sundal. „Asi to vypneme, co?“ otázal se jí pro jistotu.

Nezmohla se ani na slovo, proto jen mlčky přikývla.

„Mohl bys to *prosím* vypnout, synku?“ požádal tlumeně Lamberta.

Ten se jen postavil na nohy a ovladač namířil na televizi. „Jasně.“ Obrazovka zčernala. Pak se otočil ke své matce. „Zas tak hrozný to nebylo. Už tam nemám ani jizvu. Chceš se přesvědčit? Koukni.“ A to už stál v předklonu přímo před ní a prsty si odhrnul vlasy.

Rozplakala se ještě víc. Napřáhla sice ruku, ale hned ji zase bázlivě stáhla k sobě. *A já si klidně nakráčím do jeho pokoje a vyčítám mu, že není s námi šťastný.*

Lukáš je dlouho mlčky pozoroval z tureckého sedu na koberci. Zamyšleně drbal Kaisera za uchem a šlo vidět, jak mu něco usilovně šrotuje v hlavě. Nakonec se postavil i on. „Viš co, brácha? Chtěl bych zkontrolovat tu tvou malou Godzzilu, abych měl jistotu, že nezmutuje a nesežere nás tady. Ukážeš mi ji?“

Lambert se zatvářil šokovaně. „Ty chceš vidět *mýho* leguána?“

„Jseš snad natvrdlej? Jdeme!“

„Ale neuděláš mu nic, že ne?“ ujistil se chlapec, když kolem svého bratra opatrně našlapoval.

Lukáš mu uštědřil malý pohlavek. „Za každé další blbej dotaz dostaneš jednu za uši. Tak už mazej.“

A byli pryč. Laura si stoupla a navrhla: „Půjdu vyvenčit Kaisera, jo?“ Ani nečekala na odezvu, pískla a plácla se do stehna. Vlčák ji okamžitě následoval ven.

Alžběta s Mirkem na gauči osaměli.

„Musím se ti omluvit,“ hlesla. „Musím se ti moc omluvit.“

Setřel jí slzu něžným polibkem. „Proč bys měla?“

„Já... Křivdila jsem ti. Doteď jsem si myslela, že ten zlý rodič jsi ty. Ale jsem to já, že ano? To já jsem ta špatná...“

Znovu ji políbil. Tentokrát na čelo. „Vůbec ne. Betty, ty jsi úžasná ženská. Když jsem tě poznal, měla jsi v sobě takový starosvětský světlo. Tvoje víra v lepší svět byla až dojemná. Vždycky jsi viděla v lidech jen to dobrý. A dokonce i ve mně. Naprosto jsi ignorovala moje nálady a zlozvyky. A proto jsem si tě vzal. Dělal jsi ze mě lepšího člověka...“

Zaváhala. „Ale změnila jsem se.“

„Všichni se měníme.“

„Kromě tebe.“

„A děláš to zas. Idealizuješ si mě. To není moc bezpečná metoda, jak v tomto dravém světě přežít...“

Něžně ho pohladila po strništi. „Neidealizuju. Ty už ideální jsi. Ideální pro mě.“ A poprvé ho políbila na ústa. „Asi tě miluju tě, Mirku. A neříkám to, protože jsme svoji už dvaadvacet let. Fakticky tě znám pouze jediný den. Ale i to mi stačí. Asi bych tě milovala ve všech realitách a dimenzích.“ Znovu ho políbila. „A já si chci tvoji lásku zasloužit.“

Dojetím se mu zamžil zrak. Na to vážně nevěděl, co říct. Snad jen: *Páni, šlo to jako po másle. Pořád jsi jednička, Mirku.*

Provedl ji celým domem. V garáži nevěřicně přistoupila k roztomilému červenému autíčku, vedle kterého stojící SUV vypadalo jaksi nepatřičně. „To je opravdu moje?“ nemohla té skutečnosti uvěřit.

Mirek se jen usmál. „Přesně tak. Luky mu říká *nasraná beruška*. Jezdíš s ním po Praze jako drak. Divím se, že máš jen dva trestný body...“

Otočila se k němu. „Trestný body?“

Vtom si to uvědomil. „To ti vysvětlím někdy za jízdy. Chtěla bys *nasranou berušku* provětrat?“

Zaváhala. „Třeba odpoledne. Ale musel bys řídit. Sednout si za volant si fakt netroufám. Vážně nemám ani ponětí, jak se ty pedály dole jmenují.“

„Tak to bude trochu problém, drahá. Protože já se do něj nevejdu.“

Udusila v sobě smích. „A Lukáš má řidičák?“ zajímala se.

„Jasně že má. Ale toho bys do *nasraný berušky* nedostala ani heverem.“

Krátce zapřemýšlela. „Říkal jsi, že, že hondu máš rok. Jaké auto jsi měl předtím?“

„Dacii Logan.“

„A to jsme ji nemohli Lukymu dát?“

Strčil si ruce do kapes a nevinně prohlásil: „Jen aby nedošlo k mýlce, drahoušku. Nejsem žádný milionář. Musel jsem dacii střelit, abych měl na novou káru.“

„Aha.“ Pomalu se k němu přibližovala. „A kolik si tak měsíčně vyděláš?“

„Typicky český pozdrav, co? Ahoj, jak se máš, co děláš, kolik vyděláš?“ Mrkl na ni.

A to už byla u něj. „Mám právo vědět, kolik si vydělá můj vlastní manžel.“ Objala ho a něžně políbila na strniště. „Asi budu zlatokopka.“

Zacukaly mu koutky. „Tak tos to se mnou moc nevyhrála.“ Pořád měl ruce v kapsách. „Přijdu si na padesát měsíčně.“

„Padesát tisíc?“ povytáhla obočí.

„Omlouvám se, že jsem taková socka...“

„Moje maminka za komančů brala jako zahradnice dvanáct set. V mých očích milionář jsi.“

„Žijeme v drahý době, Betty. Až ti ukážu papíry od hypotečního úvěru, sbalíš si kufry a večer se tiše po anglicku zdejchneš.“

Skousla si spodní ret, a pak si do manžela trochu rýpla: „Tak to bych si měla urychleně najít nějakou práci, co?“

Vyndal si ruce z kapes a dlaněmi ji chytil za ty její. Pak se s ní jako malý kluk začal na oko přetahovat. „Ty si nedáš pokoj, ženská jedna zvědavá, co?“

Přistoupila na jeho hru a začala šermovat těmi svými malými pěstičkami. „Vy máte přede mnou nějaké tajemství, pane Pernere. A já to z vás dostanu násilím.“

Umlčel ji polibkem. „Večer ti dám co proto, si piš.“

Ta slova ji zastihla naprosto nepřipravenou. Znovu byla najednou vzrušená. „A co když mám svoje dny?“ opáčila vzdorovitě přerývaným dechem.

„Tvůj menstruační kalendář si pečlivě vedu ve svém diáři. Neboj.“

„A ten máš ve své pracovně?“

Až příliš pozdě si uvědomil past, do které se nechal tak snadno lapit. „A ten mám ve své pracovně, kterou ti právě hodlám ukázat. Jdeme?“

Když jí odemykal dveře a pouštěl ji první, divoce se jí rozbušilo srdce. Vlastně ani nevěděla, co má čekat. Od včerejší noci tyhle dveře pro ni symbolizovaly něco až mysticky tajemného. Mirkova pracovna byla ale až pozemsky nudná. Nábytková stěna plná šanonů, pracovní stůl pod oknem, na něm otevřený notebook, kalendář, poznámkový blok, tužka, podšálek na hrníček a nevelká zarámovaná fotka na okraji pracovní desky. Při bližším ohledání zjistila, že se jedná o černobílý portrét jejího vlastního manžela. *Aha, takže pan Dokonalý bude tak trochu narcis... Sakra.*

Postavil se hned za ni a oznámil jí: „Vlastně mi sem chodíš uklízet jednou tejdně. Většinou to stíháš do patnácti minut.“

Ohlédla se po něm. „Tak proč si to tu zamykáš?“ udeřila na něj podezíravě.